

ΣΤΕ ΟΛ 2208/2020 [Άδεια λειτουργίας πολυκινηματογράφου στην Κρήτη]

Περίληψη

- Με την 2208/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, έγινε δεκτή αίτηση επανάληψης της διαδικασίας και εκδικάστηκε εκ νέου αίτηση ακυρώσεως ανώνυμης εταιρείας, η οποία είχε, αρχικά, απορριφθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Η επανάληψη της διαδικασίας στο Συμβούλιο της Επικρατείας προβλέπεται από τον ελληνικό νόμο (άρθρο 16 παρ. 1 του ν. 4446/2016) στις περιπτώσεις που το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει κρίνει ότι προηγούμενη απόφαση του ΣΤΕ συνιστά παραβίαση δικαιώματος του ενδιαφερομένου, όπως συνέβη εν προκειμένω. Ο ελληνικός νόμος επιφυλάσσει στο Συμβούλιο της Επικρατείας τη δυνατότητα να εκτιμήσει το περιεχόμενο της απόφασης του ΕΔΔΑ και να μη δεχθεί την αίτηση επανάληψης, μεταξύ άλλων, αν η αποδοχή της θα ήταν αντίθετη με ειδικό σκοπό δημοσίου συμφέροντος ή θα παραβίαζε άλλη διεθνή υποχρέωση της χώρας, ή αν η απόφαση του ΕΔΔΑ είναι εμφανώς ελλιπής και ατεκμηρίωτη ή, τέλος, αν έχει μεσολαβήσει πράξει δημοσίου οργάνου που αίρει τις συνέπειες της παραβίασης του δικαιώματος του ενδιαφερομένου. Στην προκείμενη περίπτωση, όμως, με την 2208/2020 απόφαση του ΣΤΕ κρίθηκε ότι δεν συνέτρεχε κανένας από τους παραπάνω λόγους, που θα επέβαλλε την απόρριψη της αίτησης του θιγομένου, υπέρ του οποίου είχε πράγματι εκδοθεί απόφαση του ΕΔΔΑ. Η απόφαση αυτή είχε κρίνει ότι προηγούμενη απόφαση του ΣΤΕ είχε παραβιάσει δικαίωμα του ενδιαφερομένου, που κατοχυρώνεται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Επρόκειτο για ανώνυμη εταιρεία που εκμεταλλεύεται συγκρότημα κινηματογράφων στην Κρήτη και είχε προσβάλει στο ΣΤΕ την άδεια λειτουργίας ανταγωνιστικού πολυκινηματογράφου στην ίδια πόλη. Η εν λόγω εταιρεία είχε ισχυρισθεί ότι παρανόμως είχε επιτραπεί η λειτουργία του ανταγωνιστικού πολυκινηματογράφου, που βρισκόταν σε περιοχή όπου ίσχυε πολεοδομικό καθεστώς που δεν επέτρεπε τη συγκεκριμένη χρήση. Οι εκμεταλλευόμενοι τον πολυκινηματογράφο πρόεβαλαν ότι το ζήτημα είχε κριθεί με προηγούμενες πράξεις που είχαν εκδοθεί υπέρ τους (άδεια οικοδομής, άδεια εγκατάστασης, έγκριση περιβαλλοντικών όρων), έτσι ώστε η ακύρωση της άδειας λειτουργίας θα ήταν αντίθετη με την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των ίδιων ότι ο πολυκινηματογράφος τους ήταν νόμιμος. Το θέμα έφτασε στην Ολομέλεια, η οποία, με την 1792/2011 απόφασή της, έκρινε ότι η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν εμπόδιζε τη Διοίκηση να ελέγξει τη συμβατότητα της χρήσης του πολυκινηματογράφου με το πολεοδομικό καθεστώς της περιοχής και, αν αυτή δεν ήταν συμβατή, να μη χορηγήσει την άδεια λειτουργίας, τούτο δε παρ' ότι είχαν εκδοθεί προηγούμενες διοικητικές πράξεις που είχαν

παραλείπει να διενεργήσουν τον έλεγχο αυτό. Κατά τα λοιπά, η Ολομέλεια, αφού επέλυσε το νομικό ζήτημα, παρέπεμψε την υπόθεση στο αρμόδιο Δ΄ Τμήμα του ΣτΕ. Το τελευταίο, ερμηνεύοντας την απόφαση της Ολομέλειας κατά τρόπο εσφαλμένο, έκρινε ότι η αρμόδια για την έκδοση της άδειας λειτουργίας διοικητική αρχή ήταν “καταρχήν” μόνον υποχρεωμένη να ελέγξει το θέμα από πλευράς πολεοδομικώς επιτρεπομένων χρήσεων, στην προκειμένη περίπτωση, όμως, που είχε εκδοθεί σωρεία διοικητικών πράξεων που δεν είχαν αμφισβητήσει το επιτρεπτό της χρήσης, δεν θα ήταν πράγματι σύμφωνο με την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης να αρνηθεί η Διοίκηση την έκδοση της άδειας λειτουργίας. Έτσι, η αίτηση ακυρώσεως κατά της άδειας λειτουργίας απορρίφθηκε. Κατόπιν τούτου, οι αιτούντες ενεργοποίησαν τη διαδικασία σφράγισης του επίμαχου πολυκινηματογράφου, την οποία αρνήθηκε η Διοίκηση, αφού η αίτηση ακυρώσεως κατά της άδειας λειτουργίας του είχε τελικώς απορριφθεί. Κατά της άρνησης σφράγισης οι αιτούντες άσκησαν νέα αίτηση ακυρώσεως. Της αιτήσεως αυτής επελήφθη άλλο Τμήμα του ΣτΕ, το Ε΄, και όχι εκείνο που είχε απορρίψει την αίτηση κατά της άδειας λειτουργίας. Η αίτηση έγινε δεκτή από το Τμήμα αυτό, το οποίο ενέμεινε στη νομολογία του και διέταξε, στο πνεύμα της απόφασης της Ολομέλειας που είχε προηγηθεί, τη σφράγιση του ίδιου πολυκινηματογράφου, εκείνου, δηλαδή που η άδεια λειτουργίας του είχε κριθεί νόμιμη από το Δ΄ Τμήμα. Έτσι, όμως, εκδόθηκαν δύο αποφάσεις από δύο Τμήματα του ΣτΕ, το πρώτο από τα οποία έκρινε νόμιμη τη λειτουργία του επίμαχου πολυκινηματογράφου, ενώ το δεύτερο την έκρινε παράνομη. Κατά το Δικαστήριο του Στρασβούργου (ΕΔΔΑ), ενώπιον του οποίου προσέφυγαν οι αιτούντες, η αντιφατικότητα των δύο αποφάσεων δημιουργούσε ανασφάλεια δικαίου και κλόνιζε την εμπιστοσύνη των πολιτών στο κράτος δικαίου και, για το λόγο αυτό, στοιχειοθετούσε παραβίαση του δικαιώματος σε δίκαιη δίκαιη (άρθρο 6 της ΕΣΔΑ) των προσώπων που εκμεταλλεύονται το συγκρότημα κινηματογράφων και είχαν επιδιώξει την παύση λειτουργίας του ανταγωνιστικού πολυκινηματογράφου.

Με την 2208/2020 απόφασή της η Ολομέλεια, δέχθηκε την αίτηση επανάληψης της διαδικασίας, και εξαφάνισε την απόφαση του Δ΄ Τμήματος που δεν είχε εφαρμόσει ορθά την αρχική απόφαση της Ολομέλειας, στη συνέχεια δε, εκδίκασε και πάλι την αίτηση ακυρώσεως κατά της άδειας λειτουργίας του επίμαχου πολυκινηματογράφου. Στο πλαίσιο αυτό, απέρριψε τους ισχυρισμούς των εταιρειών εκμετάλλευσης του πολυκινηματογράφου, οι οποίες αμφισβητούσαν την παρανομία αυτής της χρήσης γης στην περιοχή, και, αντίθετα με την εξαφανισθείσα απόφαση του Δ΄ Τμήματος, έκανε δεκτή την αίτηση ακυρώσεως και ακύρωσε την άδεια λειτουργίας.

Πρόεδρος: *Ε. Σάρπ*

Εισηγητής: *Χ. Ντουχάνης*

Το πλήρες κείμενο της απόφασης θα αναρτηθεί αμέσως μετά την καθαρογραφή του από το Δικαστήριο.